

— det er da rent undtagelsesvis, jeg har ikke hørt nogen, der vilde have den. Men naar man ikke vil have nogen af Delene, hvorfor saa ikke svare Landstinget, naar det spørger saa humant og hensynsfuldt: Ville I have de Love eller ikke? — Ja, den ene ville vi gerne sende Jer, behandler den nu lidt pænere end hidtil, for den Behandlingsmaade, der før har været, kunne vi ikke være tjente med; om den anden kunne I gerne faa vort Ord at vide, den ville vi ikke have. Vi have jo hørt, at den ærede Finansminister har været saa optagen af Tanken om denne Lov, at det skulde ligge bagved, at Brændevinsskatten skulde gives som Kompensation. Ja, vi hørte det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen-Skalborg), der jo hører til Reformpartiet, udtale, at den skulde være til Kompensation. Hvor har han faaet sin Oplysning fra? Det skulde han dog redegøre. Der har aldrig, hverken i Toldkommissionen, i Udvalget eller inden for vort Parti, været Tale om at give denne Lov som Kompensation for Toldreformen. Naar Stillingen er saa, hvad Grund er der da til at drage det frem som et saadant Hovedspørgsmaal? Hvad Grund er der til at føle sig afficeret af, at man slaar dette ulykkelige Brændevinsskatsforslag ned, saa meget mere, som det dog sikkert efter den Stilling, som Landstinget har indtaget hidtil, ganske anderledes aabner Marken for Forhandling end hidtil, vi kunne anstille vore Betragtninger om, hvordan denne Toldlov skulde være, som vi endelig skulde gaa til, hvis vi skulde kompensere paa selve Toldloven; det kunde gerne være, at den blev betydelig magrere, end den Lov, som nu forlader os. Det er et Spørgsmaal, som tilhører Fremtiden. Det er ogsaa en Mulighed, som er stillet i Udsigt, at man kan kompensere paa anden Maade. Men naar Landstinget Gang efter Gang har sagt: Vi ønske helst og ville helst, at Toldloven skulde kompensere sig selv, er det dog virkelig fra vor Side en Imødekommenhed, at vi tilbyde eventuelt at gaa til en saadan Forhandling. Det kan derfor ikke siges med nogen som helst Ret, at vi stille os udæskende over for Landstinget, uden for saa vidt som vi naturligvis bryde Baandene mellem disse fire Love, men det kommer ikke overraskende for Landstinget, thi det Standpunkt have vi hævdet mange Gange, at der ingen naturlig Forbindelse er, og det erkendes jo ogsaa fra andre Sider. Man kan sige, at der er en Forbindelse mellem en Toldlov og Brændevinsskatteloven, og mellem de

andre to Love indbyrdes, men mellem de fire Love er der ingen som helst Forbindelse, de kunne behandles hver for sig.

Naar nu Stillingen er en saadan, forstaar jeg ikke den Bevægelse, der nu rejser sig saa stærkt mod Dagsordenen. Der som vi skulle gaa til en virkelig Toldreform, og der bliver Tale om nogen Kompensation, vil jeg for mit Vedkommende sige, at det staar for mig som Idealet, at vi komme til Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten. Man kan tale saa meget om, hvorvidt man synes om den eller ikke, men det bør jo slet ikke komme i Betragtning. Jeg tror ikke, at vi synes om Skatter, hverken i den ene eller den anden Form, men jeg synes, at det er bedrøveligt, at der ikke hos det danske Folk og særlig hos dem, der sidde inde med Evne frem for andre, er blevet en saadan Retfærdighedsfølelse levende, at man siger: De skulle betale, som have Evne dertil! Striden drejer sig netop om, hvorvidt man skal blive ved at udpumpe dem, som ikke have Raad til at betale, gennem vor Toldlov, gennem vor Brændevinsafgift, gennem vor Øl- og Sukkerbeskatning. Det er ikke smigrende for det høje Landsting, naar Finansministeren siger, at det ikke med Glæde gaar til Formue- og Indkomstskat. De skulde tværtimod sige: Det er os en stor Fornøjelse at komme til at bære Byrden og Afgifter, som Samfundet med Rette kan kræve, det er uretfærdigt og urimeligt, at Hartkornet skal blive ved at betale; vi, som sidde med Millioner maaske, skulle tage vor Andel. Her sidder i Kjøbenhavn Folk, som efterlade sig ved deres Død 7—8 Millioner Kr. og slet ikke betale det mindste mere i Afgift til Staten af, hvad de leve og klæde sig for, end vi andre. En saa urimelig Ordning skulde dog alle rettænkende Mennesker stræbe at faa omændret. Og saa staar man alligevel og taler om Brændevinsskatten, som om det var en Lykke et faa en Brændevinsskat, hvorved vi forøge Byrden paa de samme Samfundsklasser, som skulde være fri! Dersom man endda havde til Hensigt at tvinge Folk til at lade være at drikke, fordi Brændevinen gør saa stor Ulykke, kunde der være Mening i det, men saa skulde vi gaa til ganske anderledes drakoniske Bestemmelser, end der her foreligger, og saa kunde der ogsaa være andre Samfundsklasser, som nyde andre Spirituosa, som kunde trænge til at blive hjulpe paa samme Vis; vi skulle stille os nogenlunde lige, naar vi kalde os Demokrater. Men der er ikke Spor af Retfærdighed, ikke Spor af Fordel